

krajského súdu v Bratislave č. j. Tk XI a 197/30 bol obžalovaný G. K. odsúdený rozsudkom zo dňa 8. januára 1931 pre zločin sprenevery, spáchaný v mesiaci máji 1929, k trestu väzenia na 1 mesiac (v dôsledku čoho bol trestný čin kvalifikovaný ako prečin), a to podmiennečne na 1 rok. Skušobná lehota podľa ustanovenia § 18-I zák. číslo 562/1919 dosiaľ neuplynula. Obžalovaný bol tedy v tomto prípade odsúdený pre čin spáchaný pred vynesení rozsudku povolvšieho mu podmiennečný odklad výkonu trestu, v ktorom prípade má podľa ustanovenia § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 rozhodnúť súd menovaný v § 518 tr. p., či má byť vykonaný trest súhrnný, ktorý má byť ustanovený podľa § 517 tr. p. Rozhodovanie o podmiennečnom odklade v súdenom prípade preto odpadá a nižšie súdy meritorným rozhodnutím pustily sa do riešenia veci, ktorá v terajšom stadiu nepatrí do oboru ich pôsobnosti, čím zaviniły zmätok podľa § 384 čís. 4 tr. p., ku ktorému podľa ustanovenia ostatného odseku § 384 tr. p. treba vždy hľadať z úradnej povinnosti. Preto bolo treba najvyššiemu súdu postupovať podľa § 34-I por. nov. a § 404-I tr. p., rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku, ktorým rozhodovaly o podmiennečnom odklade výkonu trestu, zrušiť a tento výrok pominiúť.

Čís. 4475.

Radiotelefonním zařízením po rozumu § 24 zák. čís. 9/1924 nejsou jen úplné a k provozu schopné radiopřístroje (radiové aparáty), nýbrž i přístroje ve stavu nepoužitelném, jichž lze používatí po výměně některé součástky a po opravě (připojení součástek jiných), ba i takové součástky, jsou-li pro telefonní provoz podstatné.

Jde o právní omyl ve smyslu § 233 tr. zák., domníval-li se pachatel, že k přechovávání nepoužitelného přístroje není třeba koncese.

(Rozh. ze dne 27. září 1932, Zm I 95/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimí ze dne 1. prosince 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 čís. 1 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 9 a), 9 b) § 281 tr. ř., namítá, že napadený rozsudek odsuzuje stěžovatele pro přechovávání radiotelefonního zařízení, ač prý v pravdě o radiotelefonní zařízení nešlo, an aparát, přesněji, co stěžovatel pod názvem radiotelefonního aparátu přechovával a ve vlastnictví měl, nefungoval a fungovati nemohl; proto byl aparát ten (naprosto) nepoužitelný. Skutkový podklad této námitky (tvrzení stížnosti), že domnělý aparát nebyl než snůškou nějakých izolovaných drátů, spojovaného vedení, podstavců pro lampu a pod., nebo třeba, že to byl nepotřebný brak, netřeba přezkoumávatí v tom směru, zda je vzat ze skutkových zjištění rozsudku, a netřeba ani uváděti na pravou míru podrobným opaková-

ním znaleckého posudku, podle něhož byla v součástkách stěžovateli zabavených obzvláště i lampa normální funkce schopná, a podle něhož bylo lze přístroje používat po výměně otočného kondensátoru, odstranění jinak shledaných závad a doplnění antenou, uzemněním a baterií. Neboť námitka neobstojí ani jinak. Stížnost nerozlišuje mezi úplným (bezvadným) aparátem, jímž lze zachytiti radiotelefonní zprávy (příjímací stanicí) a mezi radiotelefonními zařízeními, a neuvědomuje si, že radiotelefonními zařízeními je podle ustálené judikatury (srovnej rozhodnutí č. 4219, 3845 sb. n. s.) rozuměti i součástky, jsou-li pro telefonní provoz podstatné, tím spíše dosud neúplné a k provozu prozatím nezpůsobilé přístroje (viz rozhodnutí č. 3500 sb. n. s. a j. a srovnej k tomu i sdělení ministerstva obchodu ve Věstníku ministerstva spravedlnosti ročník 1927 str. 144, podle něhož jsou radiotelefonním zařízením i elektronové lampy všeho druhu, ovšem nikoli i sluchátka). Judikatuře té nelze vytknouti, že je výsledkem příliš rozšiřujícího výkladu nebo dokonce jen obdobného použití dotčených zákonných norem, třebaže normy ty jsou — jak stížnost právem uplatňuje — výronem snahy zákonodárcovy zabrániti, by nepovolané, t. j. státní koncesí nezmocněné osoby nemohly zneužiti radiotelefonního zařízení. Bezprostředně hrozcímu nebezpečí, které tu je, má-li někdo ve své dispozici zařízení, správněji přístroj, jímž jest mu umožněno súčastniti se telefonního styku, je čeleno již ustanovením § 18 zákona čís. 60/1923 o trestnosti zřízení nebo provozování telegrafu, tudíž — viz § 2 cit. zákona a § 3 provozovacího nařízení čís. 82 sb. z. a n. z roku 1925 — i radiotelefonní stanice bez povolení ministerstva pošt a telegrafů. Záruku tímto ustanovením zjednanou, že radiotelefonní zprávy mohou býti zachycovány jen osobami, jejichž spolehlivost byla zkoumána státní správou před udělením koncese, rozšířil zákon čís. 9/1924, který je v podstatě jen prováděním ustanovení § 5 zákona čís. 60/1923 a který ustanovením § 24 odstavec čís. 1 čelí vzdálenějšímu nebezpečí zneužití radiotelefonu, jaké hrozí i jen z přechovávání součástek radiotelefonních, ano z nich lze doplněním aneb opravou sestaviti celou stanici radiotelefonního provozu schopnou. Ustanovení § 24 zákona čís. 9/1924 nebylo by vedle ustanovení § 18 zákona čís. 60/1923 třeba, kdyby i radiotelefonním zařízením po rozumu onoho ustanovení byly, jak stížnost tomu chce, jen úplné a k provozu schopné radiopřístroje (radiové aparáty). Proto nelze shledati právní omyl v tom, že napadený rozsudek spatřuje radiotelefonní zařízení po rozumu § 24 odst. čís. 1 zákona čís. 9/1924 v přístroji, který byl sice ve stavu, ve kterém byl u stěžovatele zabaven, nepoužitelný, jehož by však bylo lze používat po výměně jedné součástky a po opravě, jakož i připojení jiných součástek, takže přístroj má (stěžovatel přechovával) i upotřebitelné součástky (zařízení) radiotelefonní.

Rozsudek uvádí, že se stěžovatel hájil tím, že se domníval, že nepotřebuje povolení. Netřeba zkoumati, zda je tím vysloveno, že byl vůbec obhájebou stěžovatelovou tvrzen omyl — stížností s hlediska čís. 9 b) § 281 tr. ř. uplatňovaný — totiž domněnka stěžovatelova, že věci u něho zabavené nejsou věcmi (nebezpečnými) zakázanými, nýbrž, že je to »nepotřebný brak«, t. j. aparát naprosto nepoužitelný, na který

není třeba koncese. Neboť stěžovatel doznal, že vyměnil věci u něho zabavené jakožto radiový přístroj, a stížnost nebere v pochybnost, že stěžovatel věděl, že jde ve věcech mu zabavených o věci určené k provozu radiotelefonnímu, o věci, tvořící součástky radiového přístroje, přesněji že věděl, že jde o radiový přístroj, ovšem nepoužitelný (k zachycení radiotelefonních zpráv nezpůsobilý). Domníval-li se stěžovatel, že k přechovávání nepoužitelného přístroje, k přechovávání věcí, jejichž celek bez opravy a bez doplnění neumožňuje účast na radiotelefonním styku, není třeba koncese, předpokládal mylně, že není zakázáno a není trestno přechovávati věci ty nebo takový přístroj bez (úředního) povolení. Takový předpoklad není však než mylným výkladem pojmu radiotelefonního zařízení (rozsahu ustanovení § 24 zákona čís. 9/1924) a rovná se neznalosti dotčeného ustanovení trestního zákona, která stěžovatele podle jasných ustanovení §§ 3, 233 tr. zák. odpovědnosti nezprošťuje. Ku připojenému tvrzení stížnosti, že ani předchůdce stěžovatelův v přechovávání zabaveného přístroje neměl koncese, budiž podotčeno, že svědek B., o nějž jde, podle svého nevyvráceného svědectví koncesi původně měl, avšak po spálení lampy, kterým se stal aparát nepoužitelným, koncesi odhlásil, čímž ovšem další přechovávání aparátu nestalo se v jeho osobě protiprávním a trestným (viz § 23 zákona čís. 9/1924 a rozh. čís. 3841 sb. n. s.).

Čís. 4476.

»Zadostiučinění« a »náhrada škody« po rozumu 2. věty § 4 zák. o podmíněném odsouzení přísluší jen osobě trestným činem poškozené (urazené), nikoliv porušenému právnímu řádu.

Z titulu »zadostiučinění« po rozumu 2. věty § 4 zák. čís. 562/1919 lze uložit i věnování ve prospěch třetích osob (chudých), avšak jen, je-li takové věnování zadostiučiněním poškozenému (urazenému); nežádal-li poškozený sám o zadostiučinění v této formě, jest ho vyslechnouti o tom, zda shledává v takovém věnování pro sebe zadostiučinění.

(Rozh. ze dne 27. září 1932, Zm I 394/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 26. listopadu 1931, a to výrokem, že se obžalovanému ukládá, »by zaplatil ve zkušební době jako zadostiučinění ve prospěch chudých u obecních úřadů v R. a v B. po 100 Kč«, a rozsudkem krajského soudu v Českých Budějovicích jako odvolacího soudu ve věcech přestupkových ze dne 17. prosince 1931, pokud jím bylo odvolání obžalovaného z onoho výroku zamítnuto, byl porušen zákon o podmíněném odsouzení čís. 562/1919 v ustanovení druhé věty § 4; výroky ty se zrušují a okresnímu soudu v Jindřichově Hradci se ukládá, by šetře zásady druhého odstavce § 293 tr. ř. v rozsahu zrušení znovu věc rozhodl.